

Mia

Vas baixar a l'infern per tastar l'escudella
i et venies l'ànima per un plat de cigrons,
quan t'enamorares de la xocolata,
que encara que és dolça
tampoc fa petons.

Llavors vas cobrir els miralls de casa
i amb capes de roba ta veu s'ofegà,
dins els banys més discrets
de tots els bars del barri
on vomites la culpa i la soledat.

Amb forquilles d'or pentinaves l'alba,
culleres de plata brillaven al cel,
escut de rajoles et cobria l'ànima,
àcida condemna,
amagatall de fel.

Insípid i secs els dies passaven,
s'escolaven lents sense suc ni bruc,
fins arribar l'hora, clandestina i agra
de la recompensa,
només per a tu.

La mar et menjaves sucant-hi galetes,
la lluna et bevies ruixada amb xarop,
i la por amagaves dins de la nevera,
blanca com la infància,
freda com la mort.

I la culpa negra com closca de musclo
et tallava els llavis com un ganivet,
ofrena de sang que portava inclosa
un beuratge àcid
que feia venir set.

I mentre el dimoni la sopa bullia,
la mare et mirava amagant-se el plor,
t'abraçava fort i amb ella ploraves;
no tornaré a fer-ho,
guanyaré aquest cop.

PSEUDÒNIM: GINEBREDÀ